

„Isten ajándéka”

Időpont: 1959. augusztus 30. Szentháromság ünnepe utáni 14. vasárnap. Keresztelés

Helyszín: Győrújfalú

Alapige: Zsolt 127,3

Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom.

Valami egészen különös tekintettel néz a zsoltáríró a gyermekekre. Nemcsak az embert látja benne, az újonnan született kis emberpalántát, akit szeretet vár és hozott erre a világra. Ő Isten ajándékát látja benne. A zsoltáríró tudja, bármilyen útja, módja van annak, ahogy a kisgyermek születik a világra, mégis minden gyermek Isten külön teremtménye. Mert nem mindig születik gyermek, mikor az emberek várják, és sokszor születik, mikor nem várják, hogy gyermek szülessék. A gyermek születése Isten teremtő aktusa.

A zsoltáríró ennél többet is lát. Mikor Isten az embert megteremti, akkor mindig ajándékot, jutalmat ad a szülőknek. A gyermek Isten drága ajándéka, ha pedig ajándék, akkor a gyermeket Isten szereti. Mert ha valakit én meg akarok ajándékozni vagy jutalmazni, nem olyan valamit adok, ami számára értéktelen, semmit nem jelentő, hanem valami olyat, amelyben benne van a szívem szeretete. Az, hogy Isten ajándéka, jutalma a gyermek, azt jelenti, hogy a gyermek a szeretet világából, Istentől jött és természetesen úgy kell fogadni és várni, mint Isten ajándékát.

Mit jelent az, hogy a gyermeket Isten ajándékaképpen kell fogadni? Nemcsak örülni és meg kell köszönni Istennek a gyermeket, hanem nagy felelősséget is jelent számunkra, mert Isten ajándékai mindig felelősséggel adatnak az embernek. Isten számon tartja a gyermeket, hogy mi lesz belőle. Számon kéri a szülőktől, keresztszülőktől és az anyaszentegyháztól, e háromtól, mert ez a három tényező van most itt jelen, és tőlük fogja megkérdezni: Mi lett a gyermekből? Nekem neveltétek, az enyém maradt holta napjáig? És úgy vezettétek életének útját, hogy az visszakanyarodjon földi élete után oda, ahonnan jött, az örök szeretet országába?

De minden gyermek gond is. Azt szokták mondani, kis gyermek kis gond, nagy gyermek nagy gond. Az az édesanya, aki azt gondolja a gyermek születésének kínja kiállása után csupa öröm lesz már az osztályrésze, az csalódní fog, mert sokszor fogja megtapasztalni a gyermek mellett átvirrasztott éjszakákon, betegágya mellett kéztördelő imádságban sokszor fogja megtanulni, hogy a gyermek gond.

Aztán elkezd nőni a gyermek és ijedten fogja észrevenni, hogy kicsúszott a kezéből, másokra jobban hallgat, mint őreá, máshol jobban érzi magát, mint a családi körben, és akkor megtudja: jaj, de nagy gond a gyermek!

De tanuljátok meg azt is, hogy a gyermek csak ránk bízott ajándék és mert Istené, kérhetem Istent, jogom van hozzá, szabad kérem: Atyám, vigyázz rá, mint saját gyermekedre, hogy mikor minden szeretetem, tudományom cserbenhagy, és minden hűségem falra hányt borsó, hadd legyen nékem akkor is békességem abban, hogy a szeretett gyermek a tiéd.

Ezt parancsolta meg Isten a keresztségben. Mert a keresztségben az történik, hogy Isten azt mondja: a gyermek az enyém! Ó, legyen is az övé mindig, mert addig csak a mienk, amíg az övé és azután is mindörökre.

Ámen.

Ima (keresztelés után): Mindenható örök Isten, ki szigorú ítéleted szerint özönvízzel pusztítottad el az istentelenek világát, és nagy irgalmasságod szerint megőrizted nyolcadmagával a hívő Nóét, aki a megkeményedett fáraót övével együtt belefűllasztottad a Vörös-tengerbe, s népedet, Izraelt, szárazra vezetted azon keresztül, ki ez eseményekkel szent keresztiségednek ezt a fürdőjét előre példáztad a szeretett Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak megkeresztelkedése által, a Jordánt s minden más vizet áldott özönvízzé s a bűnök bőséges megtisztítójává szentelted és rendelted, kérünk téged ugyanazért a kimeríthetetlen irgalmasságodért, tekints kegyelmesen erre a kis Csabára, s igaz hittel töltsd be lelkeddel, hogy ez által az üdvösséges özönvíz által megfojtassék és elpusztuljon benne minden, ami Ádámtól származott benne, s amit ő maga tett még hozzá, és ő a hitetlenek sokaságából elválasztva a keresztyénség szent bárkájában szárazon és biztosan megtartassék, nevednek mindenkor lélekben buzgón, a reménységben örvendezve szolgáljon, hogy ígéreted szerint minden hívővel egyetemben elnyerje az örök életet, Jézus Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

Egyházkelés

Régi szokás volt Izrael népénél, hogy mikor Isten gyermekkel ajándékozta meg az édesanyát, első útja a betegágyból mindig a templomba vezetett. Eleink ezt a szokást hűségesen meg is őrizték, és nem ment ki a házból az édesanya addig, míg nem jöhetett el Isten házába. De nem egyedül jött, hozta a gyermekét is, az Istentől kapott drága ajándékot is. Ez természetes volt. Hiszen ha látogatója érkezett, annak is azonnal a kis új jövevényt mutatta, és mondogatta: Nézd, milyen helyes kisgyermek, milyen jó és egészséges. Hát ment, hogy Istennek is bemutassa. Régi szokás ez, Lukács evangéliumának 2. fejezetében is fel van jegyezve, mikor az Úr Jézus megszületett, akkor az édesanyjának, Máriának az első útja az volt, hogy feljött vele a templomba. Nem jött üres kézzel, áldozatot hozott annak a kornak szokása szerint, hozott gerlicét, hogy azt mutassa be a pap, hálaáldozatául.

Most már Isten nem ilyen áldozatokat kíván tőlünk. Nem ezekben gyönyörködik. Ő szívünk áldozatát kívánja, hogy ne csak a gyermeket mutassák be, de szíve háláját is mondja el Istennek. Neked is van sok mindenért hálát adni valód, testvérem. Mert nem természetes dolog az, hogy az édesanya baj nélkül hordja szíve alatt gyermekét, és nehézségek nélkül világra tudja hozni. Mert hányan vannak, akik ugyanazon fájdalommal mennek keresztül, ugyanazon reménységeket hordják szívükben, és mikor elérkezik a nagy pillanat, szívükben mélységes keserűséggel, talán halott gyermeket szorítanak magukhoz. Milyen igen nagy dolog, hogy te ép és egészséges gyermeket hoztál erre a világra, ezért kell, hogy szíved hálaimádsággal teljék meg, és könnyörgéssel, hogy Isten legyen irgalmas, és segítsen nevelni ezt a kisgyermeket úgy, ahogy előtte kedves.

Ámen.

Ima: Életnek Ura, jóságos, szerető mennyei Atyánk! Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő nevével! Áldjad én lelkem az Urat, és el ne felejtkezzen soha az ő jótéteményeiről. Ki megbocsátja minden bűnödöt, és meggyógyítja minden betegségedet, megszabadít a halálból téged. Ezzel a lélekkel jöttem fel hozzád, én Uram és én Istenem! Köszönöm, Uram, hogy szerelmünk drága gyümölcsevel ajándékoztál meg. Áldunk téged e második gyermekért, hogy velem voltál a nehéz órákban és amíg szívem alatt hordtam. Köszönöm, hogy velem voltál, mikor jöttek a szülés fájdalmai, és az elviselhetetlen gyötrelmekről megszabadítottál, és egészséges gyermekkel ajándékoztál meg, és őt szeretet fogadta földi életében. Köszönöm,

Uram, hogy engem a betegágyból felsegítettél, és áldlak, hogy eljöhettem e templomba. Itt van, Uram akit nekem adtál, és kérlek, úgy add vissza, hogy mindig tudjam azt, hogy ő a tied. Könyörgök, áldj meg bennünket, áldd meg az édesapának kenyérkereső kezét, meleg szerető szívét, a családi körnek puha, meleg fészket tedd kívánatossá számára. Nehézségekben te légy támogatónk, imádságunk meghallgatója, és fogjad kezünk, hogy egykor úgy állhassunk meg előtted, hogy azt mondhatjuk: Íme, Atyánk, itt vagyunk, mi és azok, akiket ránk bízál, nem vészett el közülök senki sem.

Dicsőség legyen neked Atya, Fiú és Szentlélek, Szentháromság egy igaz Isten, miképpen kezdetben dicsőséged volt, úgy legyen örökké.

Ámen.

Eredj el immár, Isten szolgálóleánya, és az Úr, aki megáldotta bejöveteledet, áldja meg kimeneteledet is gyermekeddel és egész családdal együtt az ő bennünket mindig kísérő, Krisztusban kijelentett csodálatos irgalmával.

Ámen.